

Sygn. akt II Ka 329/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Janusza Woźnika**

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 roku

sprawy **Z. S., M. S. i T. N.**

oskarżonych z art. 290§1 kk w zw. z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Nisku od wyroku Sądu Rejonowego w Stalowej Woli - VIII Zamiejskowy Wydział Karny z/s w Nisku z dnia 11.09.2013r. w sprawie sygn. akt VIII K 424/13

I. **Zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) w punkcie I **uznaje Z. S., T. N. i M. S.** za winnych popełnienia wykroczenia z art. 120§1 kw i za to na mocy przepisu art. 120§1 kw – **wymierza** każdemu z obwinionych karę grzywny w kwocie po 600 (sześćset) zł;
- 2) w punktach II, III i IV jako podstawę orzeczenia nawiązki wobec wszystkich obwinionych przyjmuje art. 120§3 kw;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**;

III. **zwalnia** obwinionych Z. S., M. S. i T. N., w całości, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt **II Ka 329/13**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, z dnia 20 marca 2014r.

w sprawie II Ka 329/13

Aktem oskarżenia z dnia 25 kwietnia 2013 r. Z. S., M. S. i T. N. zostali oskarżeni o to, że w dniu 26 lutego 2013 r. w K. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali z oddziału leśnego (...), wyrębu i kradzieży siedmiu sztuk drzewa sosnowego, w ilości 1,75 m3, o łącznej wartości 237 zł, na szkodę Nadleśnictwa R., tj. o czyn z art. 290§1 kk w zw. z art. 278§1 kk.

Sąd Rejonowy w Stalowej Woli - VIII Zamiejskowy Wydział Karny z/s w Nisku, wyrokiem wydanym w dniu 11 września 2013 r. w sprawie VIII K 424/13 :

I. uznał oskarżonych Z. S., T. N. i M. S. za winnych popełnienia zarzuconego im aktem oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 290§1 kk w zw. z art. 278§1 kk i za to – na mocy przepisu art. 278§1 kk, przy zastosowaniu art.

58§3 kk w zw. z art. 33§1 i 3 – skazał każdego z nich na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;

II. na podstawie art. 290§2 kk orzekł od skazanego Z. S. na rzecz Nadleśnictwa R. nawiązkę w kwocie 474 zł;

III. na podstawie art. 290§2 kk orzekł od skazanego T. N. na rzecz Nadleśnictwa R. nawiązkę w kwocie 474 zł;

IV. na podstawie art. 290§2 kk orzekł od skazanego M. S. na rzecz Nadleśnictwa R. nawiązkę w kwocie 474 zł;

V. zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty sądowej, zaś przypadającymi od nich wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się Prokurator Rejonowy w Nisku, który wniósł apelację, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych Z. S., T. N. i M. S.. Prokurator zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności obciążających oskarżonych tj. ilości wyrąbanego drzewa, poczucia wyjątkowej bezkarności działania z chęci zysku i spowodowania znacznych szkód w środowisku, co sprawia, że orzeczona kara grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł nie spełni w sposób właściwy funkcji wychowawczej i prewencyjnej w stosunku do oskarżonych, jak też nie spełni swoich wymogów w zakresie jej społecznego oddziaływania.

W konkluzji apelacji Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie wobec oskarżonych Z. S., T. N. i M. S. kar pozbawienia wolności w wymiarze po 6 miesięcy z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby dwóch lat.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez Prokuratora Rejonowego w Nisku zasługuje na częściowe uwzględnienie, w zakresie, w jakim wskazuje na potrzebę zwiększenia wymiaru kary grzywny wobec oskarżonych Z. S., T. N. i M. S., celem zwiększenia właściwości prewencyjnych wyroku, zarówno w wymiarze prewencji ogólnej jak i prewencji szczególnej.

Ponadto zaskarżony wyrok nie mógł się ostać z tego względu, że od rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Stalowej Woli – VIII Zamiejskowy Wydział Karny z/s w Nisku, do momentu orzekania Sądu II instancji, zaszły okoliczności, które sąd odwoławczy winien uwzględnić z urzędu. Mianowicie, czyn przypisany oskarżonym: Z. S., T. N. i M. S., zakwalifikowany zarówno w akcie oskarżenia jak i sentencji zaskarżonego, wyroku został prawidłowo zakwalifikowany, jako wypełniający znamiona występku art. 290§1 kk. Jednakże na mocy art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247) z dniem 9 listopada 2013 r. wyrąb i kradzież siedmiu sztuk drzewa sosnowego, w ilości 1,75 m³, o łącznej wartości 237 zł, na szkodę Nadleśnictwa R. wypełnia znamiona wykroczenia z art. 120§1 kw. W związku z tym od tej daty sąd jest zobligowany do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego wszystkim trzem oskarżonym – gdyż w obowiązującym stanie prawnym ich zachowanie wypełnia znamiona wykroczenia.

Mając na względzie wszechstronnie uzasadnione stanowisko sądu meriti, w pełni uwzględniające wymogi art. 7 kpk i art. 424 kpk, nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu konkluzji części motywacyjnej zaskarżonego wyroku. W konsekwencji, w realiach faktycznych i procesowych rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu nie miał żadnych wątpliwości, co do sprawstwa i winy oskarżonych Z. S., T. N. i M. S.. Co prawda oskarżeni nie przyznawali się konsekwentnie do popełnienia zarzucanego im czynu, jednak zebrane w sprawie dowody, przede wszystkim opinia biegłego oraz zeznania naocznego świadka S. R., nie nasuwają żadnych zastrzeżeń, co do ich wiarygodności. Nie można dopatrzeć się w kwestii dokonywania przez sąd meriti ustaleń faktycznych żadnych błędów natury logicznej. Do takiego stanowiska przekonuje także postawa samych oskarżonych, którzy nie kwestionowali ustaleń faktycznych i konkluzji prawnych wynikających z zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego należy podkreślić, sąd meriti jako okoliczności obciążające w przedmiotowej sprawie potraktował działanie oskarżonych z niskich pobudek (chęci zysku), a także uprzednią karalność T. N. za kradzież z włamaniem. Do okoliczności łagodzących zaliczył dotychczasową niekaralność pozostałych oskarżonych. W tej sytuacji trzeba zgodzić się z zarzutami apelacji, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie uwzględnia wszystkich dyrektyw wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych/obwinionych. Należy zwłaszcza podzielić stanowisko oskarżyciela publicznego, że nie można pobłażać osobom popełniającym tego typu przestępstwa i nie ma przyzwolenia społecznego na sprzeczne z prawem działania przeciwko środowisku naturalnemu – zwłaszcza na działania podejmowane z chęci zysku, a nie dla zaspokojenia własnych bieżących potrzeb, działania podejmowane w „biały dzień”, a więc świadczące o wyjątkowej zuchwałości sprawców.

Mając na względzie powyższe rozważania i nie zmieniając ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia sądu meriti - Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I wyroku uznał Z. S., T. N. i M. S. za winnych popełnienia wykroczenia z art. 120§1 kw i za to na mocy przepisu art. 120§1 kw – wymierzył każdemu z obwinionych karę grzywny w kwocie po 600 (sześćset) zł. Jako podstawę orzeczenia nawiązki wobec wszystkich obwinionych Sąd przyjął art. 120§3 kw. Jak już wcześniej zauważono, zwiększenie kwoty grzywny wymierzonej obwinionym podyktowane było zwłaszcza względami prewencji – zarówno ogólnej jak i szczególnej. Zdaniem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu dopiero grzywna w takim wymiarze skutecznie zniechęci obwinionych do popełniania tego typu przestępstw i wykroczeń, a jednocześnie będzie wystarczającą przestrogą dla innych potencjalnych sprawców tego typu czynów zabronionych.

Procesowe uzasadnienie rozstrzygnięcia sądu odwoławczego znajduje swoją podstawę w treści art. 437§1 i 2 kpk i art. 456 kpk.

Zwalniając obwinionych Z. S., M. S. i T. N., w całości, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy jednoczesnym obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami wyłożonymi w postępowaniu odwoławczym, Sąd odwoławczy działał w oparciu o przepisy art.624§1 kpk w zw. z art.634§1 kpk. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiała trudna sytuacja finansowa obwinionych. Z. S. nie pracuje, pobiera świadczenia przedemerytalne w kwocie 803 zł, M. S. odbywa staż w Nadleśnictwie H.i zarabia 940 zł, a T. N. jest bezrobotny.